

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 grudnia 2018 r. w sprawie T-400/10, Hamas/Rada, wniesione w dniu 14 lutego 2019 r. przez Hamas

(Sprawa C-122/19 P)

(2019/C 131/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hamas (przedstawiciel: L. Glock, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Republika Francuska, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku z dnia 14 grudnia 2018, Hamas/Rada, T-400/10 RENV, w zakresie w jakim oddalono w nim żądanie stwierdzenia nieważności następujących aktów:

— Decyzji Rady 2011/430/WPZiB z dnia 18 lipca 2011 r. (Dz.U. 2011, L 188, s. 47) dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, decyzji Rady 2011/872/WPZiB z dnia 22 grudnia 2011 r. (Dz.U. 2011, L 343, s. 54), decyzji Rady 2012/333/WPZiB z dnia 25 czerwca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 165, s. 72), decyzji Rady 2012/765/WPZiB z dnia 10 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 337, s. 50), decyzji Rady 2013/395/WPZiB z dnia 25 lipca 2013 r. (Dz.U. 2013, L 201, s. 57), decyzji Rady 2014/72/WPZiB z dnia 10 lutego 2014 r. (Dz.U. 2014, L 40, s. 56), oraz decyzji Rady 2014/483/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. (Dz.U. 2014, L 217, s. 35), które aktualizują i, w stosownym przypadku, zmieniają wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylają, odpowiednio, decyzje 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 i 2014/72,

a także

— Rozporządzeń wykonawczych Rady (UE) nr 687/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. (Dz.U. 2011, L 188, s. 2), nr 1375/2011 z dnia 22 grudnia 2011 r. (Dz.U. 2011, L 343, s. 10), nr 542/2012 z dnia 25 czerwca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 165, s. 12), nr 1169/2012 z dnia 10 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 337, s. 2), nr 714/2013 z dnia 25 lipca 2013 r. (Dz.U. 2013, L 201, s. 10), nr 125/2014 z dnia 10 lutego 2014 r. (Dz.U. 2014, L 40, s. 9), oraz nr 790/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. (Dz.U. 2014, L 217, s. 1), dotyczących wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylających, odpowiednio, rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 et 125/2014,

w zakresie, w jakim akty te dotyczą Hamasu, w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

— Wydanie ostatecznego orzeczenia w kwestiach będących przedmiotem niniejszego odwołania;

— Obciążenie Rady całością kosztów postępowania w sprawach T-400/10, T-400/10 RENV, C-79/15 P oraz w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad dotyczących rozkładu ciężaru dowodu prawdziwości okoliczności faktycznych:

— Sąd naruszył zasady rozkładu ciężaru dowodu określone w wyroku Rada/Hamas, C-79/15 P, i przeniósł na Hamas ciężar skrajnie trudnego, wręcz niemożliwego do przedstawienia dowodu;

- Tytułem ewentualnym, Sąd naruszył zasady rozkładu ciężaru dowodu poprzez orzeczenie, że Hamas nie podważył okoliczności faktycznych ustalonych przez Radę w sposób konkretny i szczegółowy;
 - Sąd nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku udzielenia w sposób wymagany prawem odpowiedzi na wszystkie argumenty przytoczone przez skarżącego w zakresie możliwości przypisania mu aktów terrorystycznych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do skutecznej kontroli sądowej:
- Sąd pozbawił skarżącego prawa do skutecznej kontroli sądowej, ponieważ nie stwierdził, że Rada nie wykazała prawdziwości okoliczności faktycznych zawartych w jej uzasadnieniach;
 - Sąd nadal dopuszczał się naruszenia jego prawa do skutecznej kontroli sądowej, nawet wtedy, gdy środek organizacji postępowania potwierdził, że sporne akty nie opierają się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej;
 - Sąd oddalił zarzut dotyczący błędu popełnionego przez Radę co do prawdziwości okoliczności faktycznych po przeprowadzeniu nieobiektywnego postępowania, ze szkodą dla skarżącego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Sąd art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska poprzez orzeczenie, że decyzja brytyjska, na którą powoływała się Rada, była decyzją dotyczącą skazania:
- Zaproponowane przez Sąd zakwalifikowanie decyzji jako decyzji dotyczącej skazania jest niezgodne z kryteriami określonymi we wspólnym stanowisku 2001/931 i pozbawia obowiązek uzasadnienia wszelkiej istoty;
 - Wychodząc z tej błędnej kwalifikacji, Sąd także uniemożliwił kontrolę sądową kwalifikacji okoliczności faktycznych wynikających z decyzji krajowych.
4. Zarzut czwarty: Sąd mógł oddalić zarzut, zgodnie z którym Rada nie uwzględniła w sposób wystarczający rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu tylko za cenę naruszenia art. 61 akapit drugi statutu Trybunału, niezgodnego z prawem zastąpienia uzasadnienia oraz wychodząc z błędnego założenia.
5. Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni art. 296 TFUE poprzez orzeczenie, że ustalone w sposób autonomiczny przez Radę okoliczności faktyczne oraz ich kwalifikacja są przedstawione w uzasadnieniu w sposób wystarczająco dokładny i konkretny, aby mogły być podważone przez skarżącego oraz aby sąd mógł dokonać ich kontroli.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 4 grudnia 2018 r. w sprawie T-518/16, Carreras Sequeros i in./Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-126/19 P)

(2019/C 131/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer, R. Meyer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinuzzi, Giacomo Miscrocchi, Marc Thieme Groen, Komisja Europejska, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania;
- rozpoznanie sprawy i oddalenie skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu.